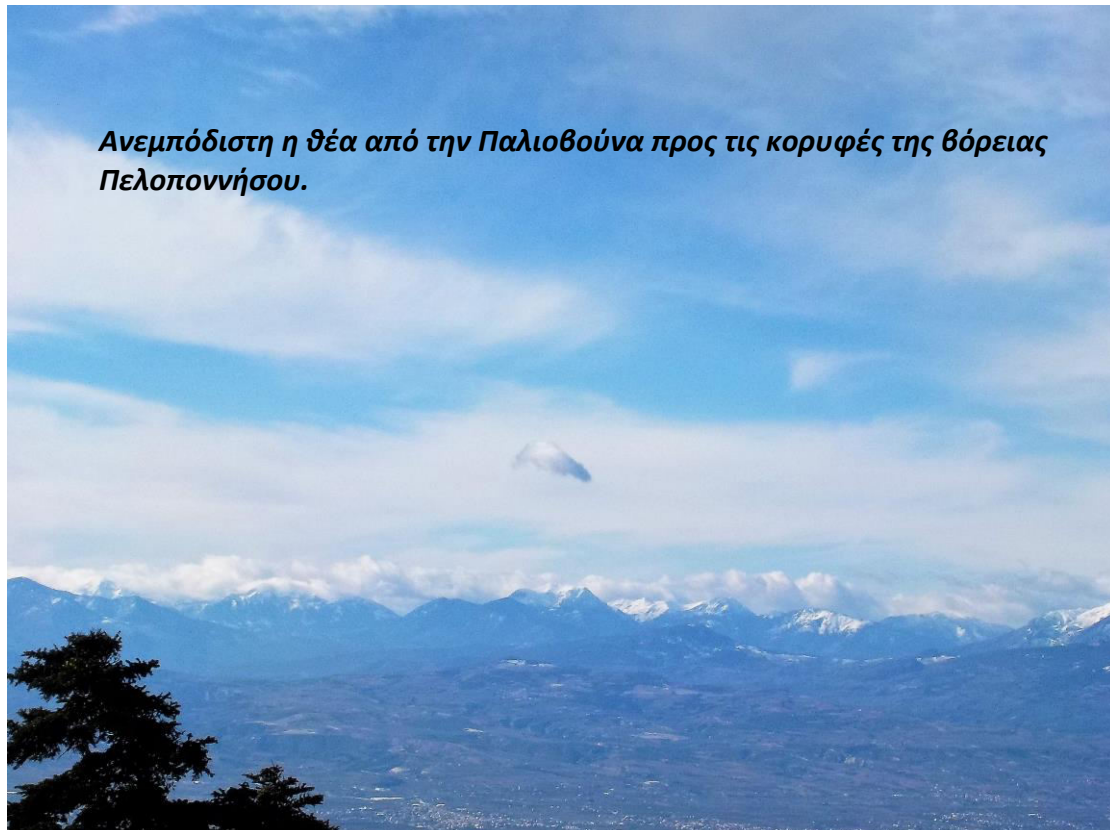

Πορεία του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. στις πλαγιές της Παλιοβούνας, λίγο πριν την έλευση του 2018.

Ο Φ.Ο.Σ. του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, μετά από δύο επιτυχημένες εξορμήσεις στη Ροδόπη και στην Αρκαδία, πραγματοποίησε λίγο πριν την εκπνοή του παλιού έτους, μονοήμερη ανάβαση σε μία από τις κορυφές των Γερανείων, την Παλιοβούνα. Τα Γεράνεια, αν και χαμηλού σχετικά υψομέτρου, είναι ένα

Ανεμπόδιστη η θέα από την Παλιοβούνα προς τις κορυφές της βόρειας Πελοποννήσου.

εκτεταμένο βουνό με κατεύθυνση Ανατολή-Δύση, με πολλά διάσελα, ξέφωτα, ρέματα, κρημνώδεις περιοχές και ανεμπόδιστη θέα τόσο στον Κορινθιακό όσο και το Σαρωνικό κόλπο. Η ψηλότερη κορυφή των Γερανείων, το Μακρυπλάγι (1.351 μ.), κοντά στο διάσελο Αέρας, με την εγκατάσταση εκεί πύργου του ΟΤΕ, έχει χάσει προ πολλού την αισθητική και ορειβατική αξία του. Για το λόγο άλλωστε αυτό επισκεφτήκαμε άλλη κορυφή, την Παλιοβούνα (1.060 μ.), που παρουσιάζει ιδιαίτερα αισθητικό ενδιαφέρον, με τις κατάφυτες πλαγιές στη βορεινή της πλευρά.

Στην πλευρά λοιπόν αυτή πραγματοποιήσαμε τη διαδρομή μας, στις 30 Δεκεμβρίου 2017, από το όμορφο χωριό Πίσια. Εκεί βρεθήκαμε αρκετά νωρίς το

πρωί να ξεκινάμε την πορεία μας, αρχικά σε χωματόδρομο μέχρι την τοποθεσία «Παναγία Φανερωμένη» και μετά σε σηματοδοτημένο μονοπάτι.

Η πορεία μας στο χωματόδρομο αυτό, διάρκειας 1,5 περίπου ωρών αποδείχθηκε περισσότερο δύσκολη από ότι υπολογίζαμε λόγω της χιονόπτωσης που είχε προηγηθεί τις προηγούμενες ημέρες. Στη μέση περίπου της πορείας στο χωματόδρομο αυτό, με θλίψη αντικρίσαμε αριστερά μας μία πρόχειρη κατασκευή να έχει καταστραφεί από το βάρος του χιονιού και δίπλα σε αυτή το νεκρό σώμα ενός από τα δύο άλογα, που την

Το άτυχο ζώο που βρέθηκε νεκρό στην πεσμένη από την κακοκαιρία πρόχειρη κατασκευή. Ίσως να είχε σωθεί αν δεν το είχαν εγκληματικά δεμένο.

προηγούμενη μόλις εβδομάδα, κατά τη διάρκεια διερευνητικής μας επίσκεψης, είχαμε δει να στεγάζονται εκεί. Όπως μάθαμε, τα άλογα αυτά ανήκουν σε υλοτόμους. Σε παλαιότερες επισκέψεις μας στο πευκοδάσος της περιοχής αυτής, είχαμε διαπιστώσει το πρόβλημα της εκτεταμένης λαθροϋλοτομίας. Ο θόρυβος από τα αλυσοπρίονα ακούγεται ακόμη στα αυτιά μας... Η μεγάλη ζήτηση για καυσόξυλα προφανώς έχει επιτείνει την απαράδεκτη αυτή κατάσταση. Άλλωστε πριν λίγες ημέρες, στα ΜΜΕ υπήρξαν σχετικές αναφορές για την περιοχή αυτή.

Από την Παναγία Φανερωμένη, με νότια κατεύθυνση, ακολουθούμε το μονοπάτι

Σκαφίδια συλλογής ρητίνης και οι πληγές στον κορμό του δένδρου.

που αρκετά ανηφορικό στην αρχή, οδηγεί μέσα από πεύκα, σε εγκαταλελειμμένη στάνη. Τα πεύκα αυτά, πανέμορφα φαντάζουν θαλερά, ακόμη κι εάν πολλά φέρουν εμφανή τα ίχνη παλαιότερης ή και σύγχρονης ρητινοσυλλογής, μιας οικονομικής δραστη-

ριότητας που ανθούσε στην Αττικο-Βοιωτία.

Μπαίνουμε πλέον σε ελατόδασος. Η πορεία τώρα, αρκετά ανηφορική, φθάνει στην άκρη του δάσους, αφήνοντας αριστερά ξέφωτο, μέχρις ότου αντικρίζουμε πλέον -πάλι αριστερά μας- τη συνέχεια του ξέφωτου αυτού. Εκεί δύο πηγές, αθέατες από το σημείο που βρισκόμαστε, πρέπει να κανείς να κατηφορίσει για λίγο για να τις δει.

Συνεχίζουμε σε γυμνό πεδίο, σε αντίξοες πλέον συνθήκες, που ο ισχυρός, παγωμένος αέρας και η ομίχλη δημιουργούσαν. Με παγωμένα χέρια και πρόσωπο

φτάσαμε μέχρι το
διάσελο της
Παλιοβούνας απ'
όπου σε πρόσκαιρα
ανοίγματα του
καιρού είχαμε την
ευκαιρία να
απολαύσουμε τη
θέα του Σαρωνικού
κόλπου και μερικές

από τις κορυφές των βουνών της βόρειας Πελοποννήσου.

Το κρύο πολύ, δεν επέτρεψε να παραμείνουμε εκεί, έτσι ώστε πήραμε το δρόμο της επιστροφής και μετά από ανάπαυλα σε προφυλαγμένη από τον αέρα πλαγιά, καθίσαμε να καταναλώσουμε

Διαφορετική η αντίδραση των δύο φοιτητριών μας στο κρύο...

τα τρόφιμα που ο καθένας είχε μαζί του. Ήμασταν τυχεροί που την ώρα εκείνη ο ήλιος ήταν για λίγο σύμμαχός μας.

Ακολουθώντας το ίδιο μονοπάτι φτάσαμε στην Παναγία Φανερωμένη όπου με χαρά αντικρίσαμε δύο πανέμορφα νεαρά άλογα, ένα μαύρο κι ένα άσπρο, όπου

ελεύθερα στόλιζαν το καταπράσινο τοπίο. Ήταν τα ίδια άλογα που μια εβδομάδα πριν είχαμε δει ψηλότερα, μέσα στο ελατόδασος. Το ένα, το άσπρο, πιο φιλικό, όπως και την προηγούμενη φορά, το πλησιάσαμε και καταφέραμε να έρθει κοντά

μας, να το χαϊδέψουμε, δελεάζοντάς το με φρούτα. Η αντίδραση όμως του μαύρου αλόγου απρόσμενη και έντονη -το ζώο κάλπαζε, λάκτιζε, χλιμίντριζε και αναριγούσε- μας απειλούσε καταφανώς για να διαλύσουμε τον κύκλο που όλοι μας είχαμε σχηματίσει γύρω από το σύντροφό του.

Κατηφορίσαμε μέχρι το χωριό Πίσια και μετά από συνολική πορεία περίπου πέντε ωρών επιβιβαστήκαμε στο λεωφορείο.

Στη συνέχεια, επισκεφθήκαμε τον αρχαιολογικό χώρο του Ηραίου, στη Λίμνη Βουλιαγμένη Περαιώρας, ανεβήκαμε στο ύψωμα με τον εντυπωσιακό φάρο

του ακρωτηρίου Μελαγκάβι, από όπου η θέα του αφρισμένου Κορινθιακού κόλπου,

των Αλκυονίδων νήσων και των κορυφών του Κιθαιρώνα, του Κορομπιλίου και του Ελικώνα ήταν εντυπωσιακή.

Το κρύο δυνατό δεν εμπόδισε τέσσερις από τους φοιτητές μας, το Νικόλα, τη Μαρίνα, το Διαμιανό και τον Νίκο, να κολυμπήσουν στα νερά του μικρού όρμου

Οι τέσσερις γενναίοι κολυμβητές στον όρμο δίπλα στον αρχαιολογικό χώρο του Ηραίου.

που σχηματίζεται εκεί. Αναγκάστηκαν όμως να βγουν γρήγορα λόγω της παρουσίας των μεδουσών που τα τελευταία χρόνια αποτελούν σοβαρό πρόβλημα για τα παράλια του Κορινθιακού κόλπου, επηρεάζοντας ακόμη και την τουριστική κίνηση των περιοχών αυτών. Το φαινόμενο της αυξημένης πληθυσμιακής πυκνότητας των ζώων αυτών πρέπει να μελετηθεί και να συνδεθεί με τις πιθανές αιτίες που το προκαλούν όπως η ρύπανση, αλλά κυρίως η υπεραλίευση στον κλειστό αυτό κόλπο.

Είχε πλέον βραδιάσει όταν φτάσαμε στη Μάνδρα, που καταπονημένη από τις πρόσφατες πλημμύρες έφερε ακόμη τα ίχνη της καταστροφής. Για το λόγο αυτό άλλωστε, ως μία πράξη συμπαράστασης, είχαμε επιλέξει να δειπνήσουμε σε ταβέρνα της περιοχής. Την ταβέρνα αυτή, που πρότεινε ο Γρηγόρης Παπαδόπουλος, υπεύθυνος φύλαξης του Πανεπιστημίου μας, κάτοικος της ευρύτερης περιοχής, είχαμε ορισμένα μέλη του Συλλόγου μας από καιρού ιδιωτικά επισκεφτεί.

Δύο ημέρες μετά, την Πρωτοχρονιά του 2018, οι αναμνήσεις της πεζοπορίας μας στις δασωμένες πλαγιές των Γερανείων, μας συνόδευσαν και θα μας συνοδεύουν για πολύ ακόμα.

Επιμέλεια κειμένου
Ομότιμος Καθηγητής Ν.Γ. Εμμανουήλ
Δρ Ε.Ν. Πάνου, Ε.ΔΙ.Π.

Φωτογραφίες:

Αγαλόπουλος Νίκος, Ανδρικόπουλος Χρήστος, Πάνου Ελένη, Παπαδόπουλος Γρηγόρης, Σκαλτσά Ιωάννα, Τουλούμης Επαμεινώνδας, Τσατήρης Βασίλης, Χρόνη Στέλλα.